

JUDECATA CONFIRMĂ CE AM FĂCUT PE PĂMÂNT

- Duminica lăsării sec de carne, a Înfricoșatei Judecăți -

Precum este adevărat că suntem muritori și că nimeni nu se poate sustrage tributului morții, tot așa de adevărat este că vom fi judecați. Citim în Sfânta Evanghelie despre Judecata Universală: „Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, și toți sfinții îngeri cu El, atunci va ședea pe tronul slavei Sale” (Matei 25, 31). Sfântul Ioan Gură de Aur, tâlcuind acest text, constată că „vorbele Mântuitorului produc o mare frică și o înspăimântare, pentru că atunci când coboară din ceruri ca să Se așeze pe scaunul de domnie al slavei Sale, toți sfinții îngeri coboară împreună cu El la locul Judecății de Apoi, eliberând întregul rai ceresc”. Domnul are un motiv bun pentru a accentua acest lucru. Prima dată când a venit pe pământ, a fost într-un mod umil. El S-a născut într-o iesle, așezată într-o peșteră, „n-avea unde să-și plece capul”, cum a spus El Însuși (Matei 8, 20) și, în cele din urmă, a fost răstignit pe cruce și îngropat. A doua venire a Lui va fi complet diferită. El va veni atunci în slava Lui. Toată splendoarea, măreția și gloria pământească va fi ca un lucru fără valoare înaintea slavei Sale divine! Și El va veni în toată slava Lui! Ucenicii Lui au văzut doar o parte din slava Sa pe Muntele Tabor, „pe cât li se putea”. Veșmintele Sale erau albe ca zăpada, iar fața Lui strălucea ca soarele. Aceasta este doar o mică parte din slava Lui. Cum va fi atunci când va veni la Judecata de Apoi și va cere omenirii socoteală pentru ce a făcut? Această judecată finală va fi înfricoșătoare, pentru că nimic din ceea ce am făcut în viață nu va fi ascuns de Dumnezeu Atotputernic, nici chiar gândurile și intențiile noastre cele mai tainice. Sfinții Părinți spun că numai

acele lucruri care au fost dezlegate prin pocăință și mărturisite vor dispărea. Domnul nu va dezvălui aceste lucruri, deoarece Taina Pocăinței acordă iertarea păcatelor. Domnul va descoperi viața fiecăruia, pentru ca toți oamenii și toți îngerii să vadă omul, nu așa cum părea a fi în existența sa pământească, ci așa cum era în realitate. Fiecare persoană are anumite trăiri interioare pe care le păstrează în secret, mai ales pe cele care

sunt necurate, păcătoase și rușinoase. Dacă nu au fost curățite prin pocăință, Domnul le va aduce în fața tuturor. Oamenii care ne-au cunoscut vor vedea cum eram de fapt și surprinderea va fi pe măsură. Într-adevăr, noi înșine vom fi îngroziți, pentru că, așa cum a spus și Sfântul Teofan Zăvorâtul, „dreptatea lui Dumnezeu va învinge și, în lumina acestei dreptăți, omul se va judeca pe sine însuși pentru păcatele, greșelile și căderile păcătoase și pentru tot ceea ce nu a fost îndreptat”. Să ne aducem pururea aminte de sfârșitul nostru, să ne amintim mereu de înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos, care va fi definitivă și va determina existența noastră pentru veșnicie, și să ne rugăm întotdeauna cum o facem la Sf. Liturghie: „Sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat, în pace, și răspuns bun la Înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos, la Domnul să cerem”.

SĂPTĂMÂNA ALBĂ

Înainte de începerea Postului Mare parcurgem o perioadă de trecere, numită săptămâna albă. Este o perioadă de șapte zile dinaintea postului propriu-zis, în care nu se face dezlegare la carne, ci doar la produse din lapte, ouă și pește. Se urmărește prin aceasta obișnuirea organismului cu alimente mai ușoare, fiind de fapt o etapă de tranziție de la alimentația cu produse din carne la una exclusiv vegetariană. Dacă sufletul este instruit în vederea luptei duhovnicești din Postul Mare cu două săptămâni în urmă, prin cele două duminici speciale, a Vameșului și a Fariseului, dar și cea a Întoarcerii Fiului risipitor, iată că după Duminica Înfricoșătoarei Judecăți se alătură și trupul acestei pregătiri. Prin aceste rânduieli, Sfânta Biserică ne oferă binecuvântatul prilej de a ne pregăti mai stăruitor în vederea declanșării și asumării luptei cu păcatele, asalt duhovnicesc care ne va duce pe cărarea virtuților mai aproape de Dumnezeu, nădăjduind astfel că „de vom posti după lege, după dreptate vom fi încununăți”. Dacă luăm în considerare că duminica dinaintea începerii Postului Mare este numită „a Izgonirii lui Adam din Rai”, înseamnă că săptămâna brânzei amintește de șederea protopărinților neamului omenesc în rai, unde nu au mâncat carne. De aceea și noi suntem îndemnați să lăsăm bucatele de carne, nădăjduind a câștiga starea lui Adam înainte de a fi izgonit, când îl putea vedea pe Dumnezeu. Însăși denumirea „albă” ne sugerează starea de curăție la care trebuie să ajungem în post, ce se vrea a fi reîntoarcerea noastră la starea paradisiacă pierdută prin păcat. Sfinții Părinți au statornicit săptămâna albă „ca un fel de curățire de mai înainte; cu încetul și treptat îndepărtându-ne de la mâncări grase, să primim frâul postului printr-o mâncare mai ușoară”. Spre finalul săptămânii, sâmbătă, Biserica a rânduit proslăvirea tuturor bărbaților și femeilor care s-au nevoit prin viață ascetică, post și rugăciune. Această aducere aminte de toți cuvioșii și cuvioasele are în vedere următoarea țintă: „având ca pildă și călăuză viața lor și dobândind sprijinul și ajutorul lor, vom putea fi gata pentru luptele cele duhovnicești, mai cu seamă când ne gândim că și ei au avut aceeași fire ca și noi. Deci sfinții purtători de Dumnezeu ne îmbărbătează ca să săvârșim fiecare după putere multele lor virtuți spre a fi învredniciți ca și ei de aceleași răsplăți” (Sinaxar).

Cu alte cuvinte, în urcușul duhovnicesc al postului nu suntem singuri, ci avem alături pe sfinții cuvioși și cuvioase, care sunt modele de urmat, călăuzitori în dificila luptă cu patimile având ca scut asceza și pocăința. La începutul intrării în Sfântul și Marele Post, ni se cere în mod expres nouă, creștinilor, să iertăm tot ce avem asupra cuiva: „de nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta vouă greșelile voastre” (Matei 6, 14-15). De ce trebuie să le cerem iertare și să-i iertăm pe semenii noștri? Ca și Domnul să ne ierte și nouă păcatele. Nu primim iertare dacă ne dovedim incapabili s-o dăm. În măsura în care ne place să avem vrăjmași, li cerem lui Dumnezeu să ni Se arate dușman. Sunt cuvinte grele, dar adevărate, căci Mântuitorul Hristos nu glumea, nici nu arunca vorbe în vânt. Și totuși, din ce pricină Domnul a condiționat iertarea Lui de cea acordată de noi celor care ne-au făcut vreun rău voit sau inconștient? Răspunsul ni-l oferă Sfântul Maxim Mărturisitorul: „Mila lui Dumnezeu se ascunde în milostivirea noastră față de aproapele”. Așa stând lucrurile, vom fi motivați să rostim mai ușor către cei din preajma noastră: „Iartă-mă!”

Cât durează să faci rău cuiva? Câteva clipe. Cât durează să faci un bine cuiva? Poate chiar o viață. Evident că poți să faci un bine și în câteva clipe, oprindu-te lângă un nevoiaș sau oferind cuiva câteva vorbe frumoase, însă de regulă binele se construiește în timp fiind o realizare. Răul este ușor realizabil și mult mai accesibil. E la îndemâna oricui. Se găsește pe toate drumurile. E ieftin și întunecat. Și de multe ori ispititor. De aceea e mai comod să apelezi la el. Pentru bine trebuie să duci o luptă, să muncești, să faci sacrificii și compromisuri. E mai complicat. Însă destinațiile arată și te îmbracă total diferit. Când ajungi la destinația răului, te întuneci și te rătăcești. Când ajungi la destinația binelui, lumina îți deschide ușa și te primește într-un loc liniștit și frumos. Și doar aici îți poți găsi liniștea, bucuria și rostul. Pentru a exemplifica într-un mod sugestiv durata binelui și răului să ne gândim la un părinte care muncește și trăiește să-și ajute copilul să se realizeze. Acest bine îl construiește într-o viață. Totuși, în doar câteva clipe, copilul poate să arunce vorbe de nerecunoștință care îl vor afecta cumplit. Sau chiar îl poate abandona cu nepăsare pe cel care s-a dedicat o viață întreagă pentru binele lui. Părintele îl va ierta, desigur, dar cam atât durează să dărâmi un om și să faci un rău. Și sunt multe exemple. Majoritatea țin de nerecunoștință și devalorizarea celor din jur. De inconștiența și egoismul nostru. De suflete închise și întunerice. Suntem însoțiți mereu de bine și rău. Și este alegerea noastră pe care dintre ele vom lua de mână. Trebuie doar să conștientizăm riscurile și pierderile. Trebuie doar să deschidem mai mult ochii și sufletul. Să lăsăm la o parte egoismul și să învățăm să oferim lumină dacă nu vrem să trăim în întuneric. Toate acțiunile noastre se răsfrâng cumva asupra noastră. Acest univers are o putere miraculoasă de a echilibra tot ce se întâmplă între noi și în noi. Dacă arunci doar cu noroi, nu poți primi înapoi trandafiri. Niciodată. Dacă arunci cu trandafiri, poți fi lovit cu noroi, însă, cu siguranță într-o bună zi trandafirii vor reveni la tine. Să nu facem răul, dar nici binele cu sila. De multe ori luptăm pentru binele unora, iar aceștia nu doresc deloc să-l primească. Oricât am încerca să-i luminăm sau mângâiem prin fapte frumoase, ei nu vor să asimileze ceea ce le oferim. Și atunci este bine să oferim lumina altora. Sunt mulți care au nevoie de ea și ar face orice să o primească. Binele pe care îl oferim în lume trebuie să fie primit tot cu bună-voință, căci binele poate sta doar în brațele altui bine. De multe ori, din pricină că binele nostru nu e apreciat sau prețuit, răul ne manipulează să acționăm cu rea voință.

Pace și bucurie în gândurile noastre

În viața duhovnicească, gândurile noastre dacă sunt limpezi, se aud. Pentru o viață bună trebuie să avem grijă de gândurile cuprinse în interiorul nostru. Pentru acesta, cel mai de preț dintre toate darurile din lumea acesta este osteneala sufletului nostru. Cu cât cineva se smerește mai mult, cu atât el înțelege mai bine din toate tainele lumii acesteia. El îi poate întrece pe toți ceilalți, care poate ani de zile au studiat înțelepciunea lumii acesteia. Mintea umană poate fi comparată cu o grădină. Chiar dacă omul nu cultivă cum trebuie această grădină, există o mulțime de buruieni care vor răsări, vor crește apoi vor da roade. Așa cum un grădinar care-și cultivă pământul semănând tot felul de flori și fructe pe care și le dorește și deștelește pământul de tot felul de buruieni, la fel și noi trebuie să avem grijă de grădina sufletului. Trebuie să smulgem „buruienile”.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 26 februarie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 28 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 1 martie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	17:00	Vecernie
Duminică 2 martie	07:00- 11:00	Utrenia Lăsatului sec de brânză
		Sfânta Liturghie

Conștiința

Pe un câmp, doi muncitori lucrau de zor, supravegheați de stăpânul lor. Un muncitor era credincios, iar unul necredincios. Odată stăpânul lor pleacă, lăsându-i să muncească singuri. Atunci, cel necredincios zise: „*Hai să stăm și să ne odihnim, că stăpânul a plecat*”. Credinciosul i-a răspuns: „*Al meu e încă aici*” și duse mâna spre cer. Atunci necredinciosul a înțeles că cel ce crede în Dumnezeu nu depinde de oameni.

Comori adunate

Într-un oraș, trăia odată un om foarte zgârcit. Toată viața n-a făcut altceva decât să strângă tot mai multă avere. Niciodată nu i-a fost milă de cineva sărman. Nu dădea ceva de pomană, nici în ruptul capului. O singură dată, într-o duminică, trecând prin fața unei biserici, i-a aruncat unui cerșetor doi bănuți, în rest, toată viața lui nu a dat nimic. Când preotul îl întâlnea și îl apostrofa, el răspundea mereu: „*Părinte, în lumea asta totul poate fi cumpărat. Cu siguranță că și în lumea cealaltă este la fel. Cu câte bogății am strâns eu, nu se poate să nu ajung în rai!*”. Oricâte sfaturi i-a dat preotul, el nu vroia să asculte. Azi așa, mâine așa, până când, într-o noapte, a avut un vis îngrozitor. Se făcea că murise și ajunsese la poarta Raiului, când, la intrare, Sfântul Petru l-a întrebat: „*Omule, ce-i cu tine aici?*”. „*Sfinte Petre, aș vrea și eu să intru în rai*”. „*Da' crezi tu că poți?*”. „*Sfinte Petre, dacă trebuie, eu plătesc. Am comori nenumărate...*”. Dar când să arate comorile, n-a găsit nimic. „*Mai caută, mai caută, poate vei găsi totuși ceva!*”. Și într-adevăr, omul a găsit pe fundul unui buzunar doi bănuți. „*Aoleu, dar de ce n-am decât atât?! Pe Pământ aveam de mii de ori mai mulți. Aici de ce am ajuns doar cu doi bănuți?*”. „*E, omule, l-a răspuns Sfântul Petru, când ajungi aici, ai doar ceea ce ai dăruit în viață. Acestea sunt comorile pe care fiecare le strânge în cer. Cu ele poți într-adevăr să intri în rai, dar crezi că doi bănuți sunt de ajuns?*”. În toată viața n-ai dăruit decât acești bani unui sărman om ce aștepta ajutorul tău în poarta unei biserici. Dacă în timpul vieții ai fi strâns mai multe comori cerești, poate ai fi intrat în Rai, dar așa...”. Tocmai în acea clipă omul nostru s-a trezit din vis, speriat de tot. Din acea zi nu a mai fost la fel. Din acea zi a căutat să adune comori doar în cer. Erau atâția săraci ce avea nevoie de ajutor.

Pașii prețioși

Un pustnic bătrân, mergând spre biserică, se gândea: „*Am să-mi mut chilia mai aproape de biserică, să fac mai puțin efort. Sunt bătrân și bolnav și chilia mea este departe de biserică*”. Și tot mergând, a auzit pași în urma sa. Privind înapoi, a văzut un înger care scria ceva „*Ce scrii acolo, Sfinte îngere?*”, l-a întrebat pustnicul. „*Scriu pașii tăi spre biserică*”. Atunci, pustnicul își zise: „*O să-mi mut chilia în vârful muntelui ca Sfântul înger să-mi noteze cât mai mulți pași*”. Dumnezeu este atât de bun, încât și efortul de a merge la biserică ți-l socotește faptă bună. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Dacă Dumnezeu te-a încărcat cu bogăție, atunci cunoaște că împreună cu acestea, El ți-a dat și porunca de a te îngriji de cei săraci.